

Sygn. akt II CSK 205/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B.K.
przeciwko Portowi Lotniczemu [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt X Ga [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Portu Lotniczego [...] sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 października 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudence oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na występowanie przesłanki określonej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadności skargi kasacyjnej skarżący upatruje w tym, że „opinia została sporządzona przez biegłego sądowego wraz z pomocą innych osób, które nie zostały do tego powołane w postanowieniu przez Sąd”, co sprawia, iż ustalenia co do przyczyn i poziomu spadku wartości nieruchomości należącej do powoda zostały oparte na dokumencie, który nie stanowił opinii biegłego. Ewentualnie, na wypadek uznania, że dokument autorstwa rzeczoznawcy majątkowego stanowi opinię biegłego, skarżący wskazał, że Sąd drugiej dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, ponieważ nie poddał opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości (stanowiącej operat szacunkowy) pod ocenę organizacji zawodowej skupiającej rzeczoznawców majątkowych Zdaniem skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona także dlatego, że „Sąd w całości przerzucił na biegłego obowiązek ustalenia faktów w postaci przyczyn spadku wartości oraz oceny prawnej w zakresie ustalenia odpowiedzialności za powstałą szkodę”.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl.

oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powołana przesłanka nie została wykazana. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się, w istocie, do kwestionowania przez skarżącego przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodu z opinii biegłego sądowego Roberta Dobrzyńskiego na okoliczność zakresu szkody poniesionej przez powodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Uzasadniając twierdzenie, że przedstawiona w sprawie opinia nie stanowiła opinii biegłego w rozumieniu z art. 278 k.p.c., skarżący powołał się na dwa orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1998 r., I CKN 922/97, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 czerwca 2014 r., I ACa 169/14, niepubl.), które dotyczyły odmiennego stanu faktycznego, niż będący podstawą rozstrzygnięcia. Wyrażony w tych orzeczeniach pogląd, zgodnie z którym walor opinii biegłego posiada wyłączenie opinia sporządzona na zlecenie sądu przez osobę przez niego wyznaczoną, dotyczył sytuacji, w której sądy posłużyły się opinią złożoną do akt innej sprawy. Z tego względu przedstawiona przez skarżącego argumentacja nie pozwalała na stwierdzenie, że w sprawie doszło do oczywistej naruszenia przepisów, w wyniku którego w Sądzie drugiej instancji zapadł wyrok oczywiście wadliwy. Odnosząc się do kwestii oceny przez Sąd dowodu w postaci wyceny wartości nieruchomości, należało wskazać, że w przypadku istnienia wątpliwości lub niejasności Sąd może żądać wyjaśnień lub uzupełnienia opinii, może także, chociaż nie jest do tego zobowiązany, wykorzystać drogę kontrolną przewidzianą w art. 157 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, niepubl.). W okolicznościach sprawy brak poddania opinii sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę majątkową pod ocenę organizacji zarządkowej rzeczoznawców majątkowych nie naruszał w sposób oczywisty przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zawarte w skardze kasacyjnej rozważania nie pozwalały ponadto na przyjęcie, że skarga była oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 278 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

jw

ał